

ТРІО «ЗОЛОТІ КЛЮЧІ» ВИПОВНИЛОСЯ 50!

Валентина Ковальська

Цими зимово-святковими днями, заповненими Святим вечором, колядками, щедрівками, відчуттям чогось дивного й дитинного, в моїй хаті прозвучав телефонний дзвінок. То була вдова нашого незабутнього письменника Миколи Кагарлицького, що своє нелегке життя присвятив українському мистецтву, Ольга Кагарлицька. «Пані Валю, тут в архівах Миколи я знайшла статтю про тріо “Золоті ключі”, а цього року вам 50. Давайте надрукуємо статтю до вашого ювілею», — промовила вона. Дивно, але ми втрюх ще не додумались, не згадали, що дожили до такої знаменної дати.

Цей дзвінок змусив мене з висоти своїх прожитих років переглянути сторінки нашого творчого життя, оцінити здобутки і невдачі, гастрольні подорожі за кордоном та Україною, фестивалі, зйомки в художніх та документальних фільмах, записи на радіо та телебаченні, записи компакт-дисків, спілкування зі знаменитими художниками, письменниками, режисерами, акторами, передусім з Іваном Миколайчуком, чоловіком Марічки Миколайчук, у хаті яких ми провели чимало вечорів, наповнених неймовірними розмовами про кіно та українську народну пісню, яка була невід’ємною частиною нашого життя. Скільки ми їх знали — складно перерахувати, бо майже щоденно намагалися знайти й вивчити під час фольклорних експедицій чи від своїх батьків, чи із записів дослідника українського фольклору Володимира Матвієнка, який довірив нам пісенні шедеври, записані ним на Полтавщині. Вони ще не були перенесені на ноти, а вже кожна з нас «витагувала» свою мелодію з триголосою касетних записів у його фольклор-

ній лабораторії при Київській консерваторії. І звучали на сценах пісні «Ой у полі древо», «Як посію рожу», «Ой не жалько мені» та ін. А ми співали, співали, збагачували свої душі енергетикою української пісні, дивосвітом слова та музики. І жодного разу без інструментального супроводу, без «мінусовок», лише живе виконання. Яюсь я вирішила переписати наш репертуар колядок, щедрівок, веснянок, петрівчаних, зажинкових, жнивварських, обжинкових, сирітських, весільних, колискових, чумацьких, козацьких, стрілецьких та авторських пісень («Тернова ружа» і «Гойда, гойда, гой» Володимира Іванишина та Галини Менкуш, «В парі линуть голуби» та «У добрий час» Івана Карабіца та Миколи Сома). Разом із сольними піснями кожної з нас нарахувала близько 200 пісень. Знаю, що це не всі, бо лише незначна частина з них записана на носіях.

Тож як так, що саме в цей ювілейний рік пані Ольга знайшла статтю, у якій Микола Кагарлицький (сам не дуже визнаний державою в ті часи) висловлює свої думки про тріо «Золоті ключі», вражаючи майстерністю думки, знаходить для нас найтепліші поетичні слова й піклується, аби влада визнала мене й Марічку Миколайчук народними артистами? Ми стали ними у 2005 році й завжди будемо вдячні йому за неймовірну любов до народної пісні (бо й сам добре співав), за підтримку і турботу.

Січень 2018 р.